

A young woman with long, dark, wavy hair is shown in a close-up, profile view, looking back over her right shoulder. Her hair is blowing in the wind. The background is a soft-focus landscape of a golden field with a dirt road curving through it under a bright sky.

Een
gouden
greep

Julia Burgers-Drost

Julia Burgers-Drost

Een gouden greep

Spiegelserie

Zomer & Keuning

Met grote stappen beent Annelies Bussink over het nogal smalle trottoir van het stadje waar ze nu ruim een jaar woont. Ze heeft geen oog voor de etalages die ze passeert. Zelfs de plakkatens waarop een geweldige opruiming staat aangekondigd, ontgaan haar. De hakken van haar laarzen klikklakken over stoeptegels die hier en daar verraderlijk glad zijn.

Haar anders zonnige gezicht staat nors. Ze vindt dat ze daar een reden voor heeft. Hoewel haar levenshouding feitelijk positief is, is daar nu niets van te merken.

Wat de reclames op de winkelruiten niet voor elkaar krijgen, lukt de geur van verse koffie wél. Daar, een restaurantje. Een café annex bakkerszaak. Uit ervaring weet ze dat de koffie en het gebak daar prima zijn. Als ze de deur opent, klingelt er een vrolijk belletje boven haar hoofd. Het doet ouderwets aan, zoals er meer nostalgisch is in het provinciestadje. Ze weet dat de bewoners uit de omliggende dorpen van 'de' stad spreken. Als ze dat hoort, moet ze een lachje verbijten. De plaats is niet te vergelijken met de omgeving van de Randstad, waar zij en haar ouders vandaan komen.

Ze rukt een lange sjaal van haar hals en bijpassende muts van haar hoofd, deponereert ze op een lege stoel en ploft op een ernaast. 'Koffie!' Dat is het antwoord op de vraag van een vermoeid uitziend winkelmeisje.

Koffie met een dûmke, een koekje met anijssmaak, een regionaal product. Koud, jazeker, het is koud buiten. Schaatsen? Bedankt, ze zit liever bij de verwarming.

Klanten komen en gaan, telkens weer hoort ze het woord 'koud' opklinken. En het meisje achter de toonbank reageert iedere keer weer alsof ze het nog niet één keer over het weer heeft gehad.

Annelies vangt een glimp op van haar eigen gezicht dat in een winkelruit wordt weerkaatst. Schouderlang warrig haar, dat ontembaar

alle kanten op springt. Alsof het nooit met een kam in aanraking is geweest.

Jawel, ze heeft een mooie huid en doorgaans stralende ogen. Nu stralen haar ogen even niet. De reden: onenigheid met haar ouders. Het moet gezegd dat dit niet vaak voorkomt. Zelfs niet tijdens de puberteit, die toch alweer jaren achter haar ligt.

Haar ouders, voor haar Annie en Flip, zijn in feite haar beste vrienden. Zeker toen ze na haar atheneum psychologie ging studeren, in de voetsporen van de mensen die haar op de wereld hebben gezet en liefdevol grootbrachten.

Toen Annie en Flip besloten de Randstad te verlaten om wat rustiger te gaan leven, besloot Annelies hen te volgen. Heel snel vonden de ouders een geweldig pand dat aan alle wensen voldeed. Een huis uit achttienhonderdzoveel, geheel gerenoveerd, gelegen aan een straat die met zogeheten kinderkopjes is bestraat. De gevel is op zich al een plaatje, en de voordeur springt in het oog. Een dubbele deur met raampjes waarvoor een smeedijzeren hekwerkje.

Annie en Flip besloten op de bovenverdieping hun werkkamers te realiseren, waar ze zich ongestoord in hun huidige studie kunnen verdiepen: de invloed van voeding in de breedste zin van het woord op het gedrag en de gezondheid van jonge kinderen. Enkele dagen in de week is er spreekuur in een van de benedenkamers. Artsen weten hen te vinden en sturen volwassen patiënten maar wat graag naar de nieuwkomers door.

En het is Annelies die de jonge kinderen met problemen behandelt. Ze heeft als psychotherapeute veel succes. Ze weet als geen ander tot de kern van problemen door te dringen. En kinderen aan het praten te krijgen! Vanzelfsprekend beschikt zij in het ruime huis over een eigen behandelkamer.

Het is allemaal zo gegroeid: Annie en Flip bekommeren zich om de volwassenen, de kinderen komen voor rekening van Annelies. Het ging allemaal goed, van het spreekwoordelijke leien dakje. Tot de

ouders van de ene dag op de andere met een opstandige dochter werden geconfronteerd.

Nee, Annelies is niet langer gelukkig met de situatie. Het is of ze 'in dienst' is bij haar ouders. Waren er voorheen zelden tot nooit problemen, opeens ervaart Annelies de houding van haar ouders als betuttelend. Zij hebben het voor het zeggen, als het op belangrijke beslissingen aankomt.

Na haar studie heeft ze tijdelijk in een inrichting gewerkt, er veel ervaring opgedaan, en eigenlijk was het wel gemakkelijk om op het verzoek van haar ouders om te gaan samenwerken, in te gaan. De weg van de minste weerstand.

Tot nu toe.

Ze vindt het zo moeilijk om uit te leggen. 'Ik wil meer vrijheid!' komt over alsof ze aan de leiband loopt, wat niet waar is. Het is een gevoelskwestie die door de ouders, toch allebei psychologen, niet wordt opgepakt.

Misschien, zo vrezen beiden, mist Annelies toch de oude omgeving. De vertrouwde vriendenkring, het contact met de voormalige studiegenoten. Niet dat ze zonder vrienden zit; er is niemand die zo gemakkelijk vrienden maakt als Annelies!

Terwijl ze van haar warme bakje troost geniet, zoeken haar hersens koortsachtig naar een oplossing. Ze heeft in het benedenhuis op de Marktstraat een geweldige behandelkamer, vlak naast haar zit-slaapkamer. Een groot vertrek met een hoog plafond en een deur naar de betegelde achtertuin.

Worstelend met woorden heeft ze geroepen: 'Als ik bij jullie in dienst was, zou ik de locatie geweldig hebben gevonden, maar nu zitten we dagelijks op elkaars lip... jullie blijven mij als "het studentje" zien. Iemand die net begint en alles over de praktijk nog moet leren. Overall verantwoording voor moet afleggen.'

Die woorden kwamen helemaal verkeerd over. En dat was niet haar bedoeling. Ze wilde haar ouders, haar beste vrienden, niet kwetsen.

Dat is één kant van de zaak. En wat betreft het werk is ze ook tevreden. Sinds kort werkt ze samen met een psycholoog die door de scholen in de omtrek wordt ingeschakeld als er problemen zijn. Hij zocht en vond een assistente in Annelies. Haar ouders hadden liever gezien dat ze zich beperkte tot hun kleine praktijk. Maar Annelies wil haar vleugels uitslaan, ze zit boordevol energie die een uitweg zoekt. Bovendien: de psycholoog is niet zomaar iemand. Nee, hij is de broer van een van haar nieuwe vriendinnen.

Een overbekende kreet van de ouders: 'Doe dan wat met je stem, als je iets wilt doen naast je werk... Je bent een geboren zangeres. Er zijn toch genoeg koren in de omgeving die om een soliste zitten te springen!' Haar twee liefdes: kinderpsychologie en zingen. Maar als haar ouders het zeggen, komt het op haar over als een zoethoudertje.

'Nog een kopje koffie, mevrouw?'

'Graag!'

Bijna zes uur, ze schrikt ervan. Het winkelmeisje zet een nieuw kopje voor haar neer. 'Zolang er nog klanten zijn, sluiten we niet, hoor. Drink de koffie maar rustig op.'

Af en toe krijgt Annelies een knikje of wordt ze door een klant herkend. Leuk vindt ze dat.

Daar, een jong meisje met een grote boodschappentas in haar hand. Ze verdrinkt bijna in een met bont afgezette winterjas. Eveline Schreurs, een kind dat ze weleens bij een vriendin heeft ontmoet. Haar stiefmoeder mag ze ook tot haar nieuwe vrienden rekenen.

'Het brood was besteld!' zegt ze tegen het winkelmeisje. 'Speltbrood!' Ze hipt ongeduldig van de ene voet op de andere.

'Jaja, dat klopt. Momentje, ben zo terug!'

Terwijl het kind wacht, knoopt een oudere dame een gesprekje met haar aan, en onwillekeurig luistert Annelies mee.

'Is de verdieping boven de boekwinkel nu klaar? Als ik erlangs kom, zie ik nooit meer de auto van de aannemer staan. Gaat je vader het appartement verhuren?'

Eveline plukt aan het bontrandje van haar capuchon. ‘Jaja. Alleen, zegt mijn vader, als ze iemand vinden die rustig is. Hij wil geen gedoe boven de zaak.’

Daar kan de oudere dame inkomen. Ze begint over de ‘jeugd van tegenwoordig’, zonder te beseffen dat ook Eveline Schreurs daarbij hoort. ‘Als ik niet zo aardig woonde, zou mij dat appartement ook wel wat lijken. Maar ja, er zit natuurlijk geen lift in en als mijn benen nog strammer worden...’

Eveline lijkt opgelucht te zijn dat het winkelmeisje terugkomt met een papieren tas met het bestelde brood. ‘Op de rekening!’ zegt Eveline en als ze naar de deur loopt, groet ze beleefd, zoals haar is geleerd.

Als de winkeldeur achter haar dichtvalt, zijn de klant en het winkelmeisje het met elkaar eens.

‘Lief kind. Ze boft maar met die tweede moeder van haar...’

‘Zeker weten. Haar biologische moeder is hier weleens in de winkel geweest. De duurste bonbons waren in haar ogen nog niet goed genoeg. Ik heb horen vertellen dat de vrouw waar de boekhandelaar nu mee is getrouwd, zwanger is.’

Annelies zoekt in haar portemonnee naar kleingeld en loopt ermee naar de toonbank. Zo, dus dat vrouwtje, Sigrid, is in verwachting. Voor Annelies, die zowel Sigrid als de vader van Eveline weleens heeft ontmoet, is het een nieuwtje.

Als ze even later de winkel verlaat, wordt de deur achter haar op slot gedraaid. Zou de boekwinkel ook al dicht zijn? Ze kan even kijken... het is maar een paar panden van de bakkerszaak verwijderd.

Haar hakken maken een ritmisch geluid, dat kon zo dienen als begeleiding voor een tophit, bedenkt ze. Of een hartritme.

Zo te zien heeft Thijmen Schreurs nog een klant. Annelies duwt tegen de deur, die vlot opengaat. De klant kijkt om, Thijmen rimpelt zijn voorhoofd. Annelies groet en zegt niets nodig te hebben.

De klant zegt gedag en haast zich naar buiten. Annelies is buiten adem, alsof ze hard heeft gelopen. Thijmen herkent haar. 'Niets nodig, hoe moet ik dat verstaan?' Hij maakt een armbeweging richting volle wanden en tafels, waar de laatste uitgaven opgestapeld liggen.

'Ik hoorde dat jullie de bovenverdieping hebben opgeknapt. En dat die... heb je al een huurder?'

Thijmen schudt zijn hoofd, bekijkt belangstellend de jonge vrouw aan de andere kant van de toonbank. Rode blossen, een bos warrig haar, maar de glimlach die normaal gesproken om haar mond lijkt geëetst, is afwezig.

'Sigrid heeft het appartement vanmiddag "gereed" verklaard. Ze is er druk mee geweest. Het was haar idee om de ruimte een zinvolle bestemming te geven. Voor opslag heb ik 'm niet nodig, het magazijn achter is voldoende. Groot gelijk had ze, het is geweldig geworden. Waarom je vraag?'

Annelies hakt een knoop door en probeert haar kalmte te herwinnen. 'Hoe zal ik het zeggen? Tot nu toe was ik tevreden met mijn kamers in de Marktstraat. Het is een geweldig pand. Maar ik ben toe aan een ruimte voor mezelf die ik naar mijn eigen idee kan inrichten. Als ik thuis blijf wonen, kan ik het werk nooit van me afzetten.' Ze geeft zichzelf een compliment om die laatste zin. Een goede vondst: thuiswonend zou ze haar werk niet van zich kunnen afzetten. Prima reden om te verhuizen, een schouderklopje is op zijn plaats. Het is ook nog waar, al is het niet de kern van het probleem.

Thijmen knikt. 'Dat is ook de reden waarom ik toen ik de zaak hier kocht, in het nabijgelegen dorp wilde wonen en niet boven de winkel. Was ook voor Eveline leuker en zeker nu ik hertrouwd ben, zou het boven te klein voor ons zijn. Wil je even een kijkje nemen?'

Annelies voelt zich bezwaard. 'Joh, het is al na zessen. Zal ik morgenochtend langskomen? Ik zou om halftwaalf kunnen!'

Thijmen zegt dat het prima is. Hij loopt met haar mee naar de deur.

‘Hoe wist je van het appartement? Ik heb nog niet eens geadverteerd.’
‘Tamtam! Praatje opgevangen in de bakkerswinkel waar je dochter een brood kwam halen. Een oudere dame informeerde bij Eveline of het appartement al klaar was. Zodoende. Mensen in een klein stadje als dit weten alles van elkaar. Het lijkt wel een dorp!’

Dat is Thijmen met haar eens. ‘Prettige avond, Annelies. Groeten thuis en tot morgen dan maar.’

Weer een winkeldeur die achter haar op slot gaat.

Het wordt rustig op straat, nu de winkels gesloten zijn. Het personeel van een bloemenboetiek is nog druk in de weer met het binnenhalen van de tentoongestelde planten die duidelijk bestand zijn tegen de winterse koude.

Annelies wacht tot een bus is gepasseerd en steekt dan over. Tussen twee winkels is een smalle, onverlichte steeg die in het donker iets griezeligs heeft. Het is de kortste weg, overdag loopt Annelies het liefst dwars door een warenhuis heen om er aan de andere kant weer uit te wandelen.

Ze vist de sleutel uit haar zak en loopt de paar treden naar de voordeur van het huis waar ze zich maar niet thuis kan voelen. Het pand is precies geschikt voor het doel dat haar ouders voor ogen hadden toen ze het bezichtigden. Praktijk aan huis, ruime werkkamers en privévertrekken die aan hun vele wensen voldeden.

Annelies vindt het meer een woning om met een groot gezin in te wonen. Kindervoetstappen in de brede gangen, boven en beneden. Een trapleuning waar ze als kind van af had willen glijden.

Ze ruikt etensgeuren die uit de keuken ontsnappen. Ze hangt haar jas in de garderobekast en voor de gangspiegel fatsoeneert ze haar kapsel. Ze dwingt haar mond tot een glimlach.

‘Ben je daar? Net op tijd. We eten in de keuken, Flip heeft vanavond een vergadering met een deskundige op het gebied van de invloed van bestrijdingsmiddelen op groente en fruit. Denken we dat we op de hoogte zijn, maar er valt altijd weer méér te ontdekken! Roep hem

even, wil je?’

Rode kool met appeltjes. Vers van een boerderij waar onder andere groenten worden geteeld. Alles biologisch, moeder Annie zal niet iets op tafel zetten wat ze wantrouwt.

De harde woorden die eerder op de dag van weerskanten zijn gevallen, lijken vergeten. Annie vertelt over een patiënt die het liefst drie keer in de week een afspraak zou willen maken. ‘Ze dreigt om voor de ik-weet-niet-hoeveelste keer een nieuwe therapeut te zoeken. Het arme mens.’

De tafelgesprekken gaan altijd over het werk. De ouders van Annelies zijn er dag en nacht mee bezig, vullen elkaar aan en denken met de ander mee. Momenteel wordt er hard aan een boek gewerkt over de invloeden die bepaalde voedingsmiddelen op het gedrag van kinderen kunnen hebben. Veel is daar al over bekend én gepubliceerd. Maar volgens Annie en Flip moeten de nieuwste ontdekkingen op dat gebied nog bekend worden.

De rode kool met gebakken appeltjes is heerlijk van smaak. Opeens bedenkt Annelies dat ze zelf amper kan koken. Nou ja, studentenmaaltjes, die kan ze maken. En ze verstaat als geen ander de kunst van het ‘magnetronnen’. Een begrip dat meteen zodra het is geuit, door iedereen die het hoort wordt begrepen.

Ze zal voor zichzelf moeten koken. Aangenomen dat het appartement boven de boekwinkel compleet is: keuken, badkamer en de rest. De was, ook zo’n punt. Ze kan haar spullen onmogelijk door haar moeders hulp laten doen. Al met al belooft het een uitdaging te worden!

De volgende dag is het nog kouder. De lucht is dreigend, het wolkendek belooft sneeuw. Annelies heeft die ochtend twee afspraken. Beide gevallen gaan om aanpassingsproblemen van kinderen op school. Als zo vaak krijgt ze te horen: ‘U bent onze laatste hoop... we zien het niet meer zitten!’

Annelies weet van zichzelf dat ze een talent heeft om met zowel de ouders als met het probleemkind om te gaan, ook al wordt er niet zonder meer succes geboekt. Luisteren, dat is een talent dat haar is aangeboren.

Na het maken van nieuwe afspraken drinkt ze in de keuken staand een kop koffie. Daarna schiet ze haar jas aan. Muts en sjaal zijn geen overbodige luxe. De eerste sneeuwvlokken vallen zodra ze goed en wel bij het warenhuis is, waar ze doorheen loopt zodat ze snel in de straat aan de andere zijde is.

Een eigen onderkomen, net als toen ze nog studeerde. De eerste twee jaren na het behalen van het atheneumdiploma heeft ze thuis gewoond: goedkoop, dichtbij, gemakkelijk. Daarna boden vriendinnen haar een kamer aan in een huis dat door de vader van de één was gekocht. Leuke tijd was dat. Soms verlangt ze terug naar die periode, waarin alles nog mogelijk leek.

Ze loopt langs de bloemenboetiek. Veel staat er niet op de stoep uitgestald. Struikjes die op kleine dennenboompjes lijken in vrolijk beschilderde potten. Winterhard. Ook nog heide en een gewas dat ze niet kan thuisbrengen.

Toch wel gemakkelijk om in het winkelcentrum te wonen. Gezellig ook, vindt ze. Daar, het uithangbord van boekwinkel Het Kompas. De etalage is zoals gewoonlijk een blikvanger. Ze herinnert zich dat de vrouw van Thijmen, Sigrid, voor haar huwelijk etaleur is geweest. Eenmaal in de winkel snuift ze met welbehagen de geur van boeken op. Papier en drukinkt. Kantoorboekhandelluchtje.

Thijmen is met een klant bezig. Hij excuseert zich een moment en vraagt of Annelies op eigen houtje boven wil kijken. Zijn klant heeft haast en moet nog een lange lijst afwerken.

‘Natuurlijk. Heb ik nog een sleutel nodig?’

Thijmen zegt op zachte toon dat, voor het geval ze tot overeenstemming komen, ze de sleutel van het magazijn krijgt zodat ze achterom binnen kan komen. ‘En deze sleutel is van de deur boven aan de trap.

Ik kom zodra ik klaar ben!’

‘Ik red me wel.’ Annelies klautert de trap op die zich tussen de winkelruimte en het magazijn bevindt. Haar hart bonkt van spanning. Een portaal met een paar deuren, waarvan de middelste toegang tot het appartement geeft. O, ze is zo nieuwsgierig.

Als de deur openzwaait, ruikt ze de nieuwigheid. Verf, vloerbedekking, hout. Een kleine hal, waar enkele deuren op uitkomen. Ziedaar, de woonruimte. Een vertrek dat aan de ene kant op de winkelstraat uitkijkt, en aan de andere kant zicht heeft op parkeerplaatsen en een park.

Aan de voorkant is de vloer verhoogd, waarschijnlijk om verschillen in de oorspronkelijke hoogte op te vangen en een doel te geven. Misschien zitten er leidingen onder verstopt. De ramen zijn oude stijl. Waarschijnlijk, zo neemt Annelies aan, een eis van de schoonheidscommissie. Aan de originele gevels mag zelden iets veranderd worden, ook al zou het een verbetering zijn.

Ze houdt haar adem ongemerkt in, blaast dan hoorbaar uit. Fijn om even alleen te kijken, zo zonder Thijmen. Vaste vloerbedekking, bijna haar eigen smaak. Langzaam loopt ze door de vertrekken. Een kleine keuken, groot genoeg voor één persoon. Er staan zelfs een wasmachine en een ingebouwde magnetron. Voor het raam hangt een rolgordijn.

Ze hoort Thijmen de trap op komen, hij roept haar naam. Ze haast zich de deur naar het halletje te openen. ‘Welkom! Je bent mijn eerste gast!’

Thijmen grijnst van oor tot oor. ‘De boodschap komt over. Fijn dat het je bevalt. Sigrid zei gisteravond al dat ze jou graag als huurster wil hebben. Alles bekeken?’

Alleen doucheruimte nog niet. Ook hier is niets mis mee. Nieuw en uiterst praktisch. ‘Echt, het is precies wat ik zoek, Thijmen. Nu de huur. Hopelijk is die betaalbaar!’

Ze komen een bedrag overeen. ‘En eh... je krijgt een huurcontract, we

laten het maar meteen ingaan. Wanneer denk je te verhuizen?’
‘Daar heb je een punt. Ik zal nog van alles moeten aanschaffen. Ik heb geen zin in tweedehands spul. Het zal wel Ikea worden. Boedelbak achter de auto en klaar ben je.’ Annelies kijkt verlangend om zich heen.

Thijmen grijpt zijn mobiele telefoon uit de zak van zijn colbert. ‘Kom eraan!’ Hij maakt een beweging naar de deur. ‘Winkelmeisje belde. Klanten. Als er nog wat te bespreken valt, hoor ik het wel. De sleutel mag je houden.’ En weg is hij.

Annelies slaakt een diepe zucht en laat zich op de vloerbedekking zakken. Geleund tegen de deur van een vaste kast overdenkt ze de zojuist gezette stap en maakt in gedachten een boodschappenlijst. Ze moet goed nadenken, zodat ze in één keer alles kan aanschaffen wat nodig is. Overgordijnen, die wil ze beslist hebben, ook al zijn alle ramen van rolgordijnen voorzien. Het is knus om de wereld met een ruk aan een gordijnenkoord buiten te sluiten. Uniek geluid: houten ringen aan dito roeden.

Met moeite komt ze overeind. Dagdromen kost tijd, en tijd is geld. Dat is de visie van haar ouders.

Het geeft een tevreden gevoel om de deur achter zich op slot te doen. Als ze via het magazijn het pand wil verlaten, roept Thijmen haar terug. ‘Wacht even, Annelies. Je krijgt nog een sleutel van de achteringang. De magazijn deur.’

Het is even prutsen voor het voorwerp aan de ring bij de sleutel van de etage zit. Thijmen knikt. ‘Tot ziens dan maar en succes met de aanschaf van je meubeltjes!’

Blijmoedig stapt Annelies naar buiten. Er ligt al een laagje sneeuw op het terrein achter de winkel. Ze snuift de schone winterse lucht op, het doet haar aan de kindertijd denken. Sneeuw, na school meteen naar huis om de slee te pakken. Dikke pret. Wantjes die na een kwartier kleddernat waren en ze kon altijd rekenen op haar moeder, die droge exemplaren op de verwarming had liggen.

Ze loopt via een parkeerplaats terug naar de winkelstraat. Daar zijn de trottoirs hier en daar al schoongeveegd. Autoverkeer rijdt de sneeuw vast, wat slippartijen oplevert. Nog even en het wit zal veranderd zijn in een grauwe brij.

Het is al lunchtijd als ze het huis aan de Marktstraat binnenstapt. Flip is met een bezem in de weer geweest, ziet ze. Eenmaal in het portaal stampt ze de aangekoekte sneeuw van haar voeten.

‘Is het glad buiten?’ Mevrouw Steen, de hulp in de huishouding, komt aangelopen. Ze knoopt net haar winterjas dicht. ‘Ik zal wel niet kunnen fietsen. Altijd bang om te vallen.’

Annelies zegt dat de gladheid wel meevalt en na een groet loopt ze door naar de keuken.

‘Ik had niet gemerkt dat je de deur uit was,’ zegt Annie. ‘Je ruikt naar de buitenlucht.’

De keukentafel is gedekt voor de lunch en Annelies laat zich op een stoel zakken. ‘Het is akelig koud. Wat zullen de kinderen pret hebben als straks de scholen uitgaan!’

Flip komt handenwrijvend binnen. ‘Je zou toch bijna al je afspraken verzetten en een lange wandeling gaan maken!’

Koetjes en kalfjes. Annelies is stil, na het gebed smeert ze een broodje en als ze met haar mes maar pindakaas blijft smeren, roept haar moeder haar terug in het hier en nu. ‘Waar zit jij met je gedachten?’ Annelies kleurt. ‘Ik heb vanmorgen een appartement bekeken. Boven Het Kompas. Je weet wel, de boekhandel.’

Flip knikt heftig. ‘Had me gezegd dat je daarheen wilde. Ik moet nog een stapel bestelde boeken afhalen.’

‘Appartement, wat moest jij daar?’ Annie legt haar bestek neer alsof ze van plan is niet verder te eten.

‘Kijken. Ik hoorde bij toeval dat Thijmen Schreurs de verdieping boven de winkel heeft verbouwd en ik wilde kijken of dat iets voor mij zou zijn.’

Stilte, de volle aandacht van de ouders. Vragende ogen.

Annelies slikt even. 'En dat is het. 't Ziet er geweldig uit, nieuw, fris... natuurlijk niet gemeubileerd. Dus dat wordt mijn eerste taak. Ik heb besloten het te huren.'

Annie en Flip kijken elkaar aan. 'Maar je zit hier toch goed? Waarom zou jij je geld uitgeven, terwijl je hier gratis kost en inwoning hebt? Hoe... wat...'

Annelies haalt haar schouders op. 'Gewoon, ik wil iets voor mezelf. Iets wat ik zelf heb uitgezocht. Natuurlijk houd ik de praktijkkamer hier aan, als het tenminste mag. Hoe maak ik jullie duidelijk dat ik zelfstandig wil zijn? Ik... Ik kan toch niet eeuwig op jullie zak teren? Als we niet waren verhuisd, had ik al veel eerder naar een eigen stek uitgekeken, toch?'

Ja maar... zijn ze niet verhuisd juist omdat dit huis uitermate geschikt is voor méér dan twee mensen met de noodzaak van behandelkamers? Studieruimtes, privévertrekken?

Annelies schuift het bordje met haar pindakaasboterham van zich af. 'Snappen jullie het dan echt niet?'

Annie zuigt op de binnenkant haar wangen en knikt. 'Ergens wel, natuurlijk. Maar ik dacht dat we een soort driemanschap vormden. Jaja, ooit zul je wel trouwen en in dat geval...'

Flip klopt Annelies op een schouder. 'Voor zover ik weet is er nog geen prins op het witte paard voor ons huis gestopt. Het zit zo, kind: we waren eraan gewend je bij ons te hebben. Als derde man, zeggd. Ach, het is niet de eerste keer dat je moeder en ik zo opgaan in ons werk dat we al het andere uit het oog verliezen. Als jij denkt dat je dit moet doen, zet het dan door. Blij dat je in dit stadje blijft en je praktijkkamer blijft gebruiken. Vertel eens iets meer over dat appartement.'

Ze is gauw uitverteld. 'Jullie moeten maar eens komen kijken. Ik verheug me erop meubels uit te zoeken. Dat soort dingen. Daar ben ik echt aan toe.'

De ouders knikken en kiezen ervoor hun dochter de ruimte te geven

die ze blijkbaar nodig heeft. Waarschijnlijk zijn ze te veeleisend geweest. Ze verwachtten dat Annelies net zo enthousiast in haar werk zou opgaan als zijzelf van meet af aan hebben gedaan. Maar wat niet is, kan nog komen.

‘Ik heb trouwens een telefoontje gehad van Schutte,’ zegt Flip. ‘Ron Schutte. Hij is bezig met dat project op scholen. Probleemkinderen, je weet wel.’

Annelies valt haar vader in de rede. ‘Ben je vergeten dat Ron en ik al een tijdje samenwerken? We hebben al enkele urgente gevallen in behandeling. Ook al ben ik in naam slechts zijn assistente.’

Haar vader knikt. ‘Juist ja, dat is me bekend. Maar waarom hij belde: hij heeft – misschien met jouw hulp? – een soort handleiding samengesteld wat betreft verschillende punten. De observatie, de visie van het onderwijzend personeel, de reeds door anderen, artsen, hulpverleners gegeven adviezen en tot slot de behandeling. Hij vroeg of ik als oudere en man van ervaring de handleiding wilde bestuderen. Adviezen wilde geven, misschien kritiek. Eh... ben je daarvan op de hoogte?’

Annelies trekt haar bordje weer naar zich toe. Ze neemt een hap brood en knikt. ‘Natuurlijk. Alleen heeft hij niet gezegd dat hij jouw advies wilde. Snap ik eigenlijk niet. Maar goed, ik vind het best.’

Annie schenkt de kopjes nog eens vol. ‘Die Ron staat toch op het punt van trouwen, meen ik?’

Annelies knikt. ‘Hij en Ineke zijn echt van die uitstellers. Ze hadden, heeft Ineke me verteld, gelijk met háár broer willen trouwen, de bio-boer. Die was verloofd met de zus van Ron. Dubbele bruiloft. Bleek achteraf te ingewikkeld. Dan weer zijn ze te druk, het huis niet op tijd klaar, toestanden op de school waar ze werkt. Dat soort dingen. Maar ik geloof dat de zaak nu rond is. Eerst wilden ze ook op de boerderij gaan wonen, die is ruim genoeg voor twee gezinnen. Maar sinds haar broer en schoonzus een baby hebben, zagen ze van dat plan af en zijn ze op zoek gegaan naar een eigen huis. Hebben ze gevon-

den, vlak bij de school waar Ineke werkt. Ze wil blijven werken, zoals de meeste vrouwen die tegenwoordig in het huwelijksbootje stappen. Groot gelijk.'

Annie leunt achterover op haar stoel en rommelt met beide handen door het warrig blonde krulhaar, dat hier en daar een zilveren glans begint te krijgen. 'Je hebt sinds we hier wonen toch een paar aardige vrienden gekregen. De broer van Ineke, Arjan en zijn vrouw. Susan, bedoel ik. Zie je haar vaak? Of is ze druk met de baby en haar kinderopvang? Je vader en ik zijn van die einzelgängers. We hebben buiten elkaar niet veel vrienden nodig... we hebben genoeg aan ons werk en wat eruit voortvloeit. Maar jij bent anders, Annelies. Als klein kind hunkerde je al naar de "andere kindjes". Dat zul je wel van mijn moeder hebben, die was net zo.'

Annelies werpt een blik door het keukenraam naar buiten. Het sneeuwt nog behoorlijk. 'Vrienden... als ik op mezelf woon, komt het er misschien vaker van mensen uit te nodigen. Nu kruip ik 's avonds nog vaak achter mijn bureau om een verslag te maken of me voor te bereiden op een nieuw geval. We zien wel...'

Annie en Flip zeggen in tijdnood te komen als ze nu niet meteen aan het werk gaan. 'Strak schema, je kent ons, Annelies! Ruim jij de tafel af, als je tijd hebt? Heb je vanmiddag nog afspraken?'

Annelies knikt. 'Eén maar, daarna moet ik naar de school waar Ineke werkt, in verband met een zwaar probleem. Een kind dat volgens mij niet alleen afwijkend gedrag vertoont, maar ook nog eens niet al te intelligent. Peuter dat de ouders maar eens aan het verstand!'

Terwijl ze de vaatwasser inpakt, ontdekt Annelies dat ze neuriet. Een bijna vergeten liedje over sneeuw. Haar oma zong het vaak voor haar. 'Het sneeuwt, het sneeuwt, het sneeuwt...' Waarom drie keer, oma, vroeg ze zich toen af. Is één keer niet genoeg? 'En wij, wij gaan naar buiten... maar kniesoor blijft in huis...' Annelies grinnikt. Het heeft oma destijds een halfuur gekost om uit te leggen wat een 'kniesoor' voor iemand toch wel is. Pas toen oma zei: 'Denk maar aan opa als hij

slakken in zijn groentetuintje vindt. Dán kijkt hij als een kniesoor', ja, toen begreep ze het eindelijk.

Even later schuift ze achter haar bureau en pakt haar agenda. Niet om de komende afspraken te bestuderen, maar uit te zoeken wanneer ze tijd kan vrijmaken om op meubeljacht te gaan!

Julia Burgers-Drost

Een gouden greep

Kindergedragstherapeut Annelies heeft een meer dan zakelijke klik met Ron. Dat komt alleen niet echt op het goede moment, want Ron heeft trouwplannen. Hij is ontdaan als hij ontdekt dat Annelies een zwak voor hem heeft. Onder-tussen heeft Rons broer Lars om een andere reden een oogje op Annelies. Hij wil haar opnemen in zijn band, want Annelies heeft een prachtige zangstem. Maar in Lars' ogen heeft ze nog veel meer.

Een gouden greep is het afsluitende deel van de trilogie waar ook *Onderweg naar huis* en *Een hart in verwarring* deel uitmaken. Tevens is dit de laatst voltooide roman van Julia Burgers-Drost, die begin dit jaar op 74-jarige leeftijd overleed.

Zomer & Keuning

ISBN 978 94 0190 091 1 NUR 344

9 789401 900911

www.spiegelserie.nl